

И се впусти да го прегърне, като да бѣше нейния синъ.

— Не, бабо, не! — възпрѣ я пѣвецътъ. — Азъ само тѣй..! Колко, колко като вашъ Павелъ грабна войната, колко остави безъ очи като мене, колко безъ крака, колко майки, жени, деца безъ дни? Хиляди, милиони, безброй, ами като да не се връща никога вече!..

Тъмнитѣ дупки се раззнаха и като че прогледна. Майка си ли, отъ тежка скръбъ погинала, видѣ той, та се оросиха слѣпитѣ му очи? Баба Спаса го изгледа жално, пхна пѣснопойката си въ пазвата си и хвана внучето си за ржка.

— Ха сега, бабиното, да си ходимъ!

— За свирка, бабо!

— За свирка. Баремъ на тебъ да зедемъ свирка, да знаешъ, защо си билъ пжтя, та азъ, азъ и безъ шамлия ще мина. Е, не ми е жалъ. Се едно че пѣснопойката съмъ платила и надплатила! Стига ми тя. Синъ ми е въ нея, тукъ въ тая червената пѣснопойка. И ти ще ми я свиришъ съ свирката, нали, Цане?

— Ще свиря, бабо! Само свирката да зедемъ!

Ще я зедемъ, баба, ей сега ще е зедемъ — поведе го тя къмъ чаршията.

Бѣше привечеръ, когато дѣдовата Вандова каручка затрака надолу къмъ малкото селце. Отпредъ дѣдо Вандо държеше дизгинитѣ на слабата кобилка, отзадъ се сгушила баба Спаса, навела глава, като че жално пѣе пѣсенъта на сина си, а по срѣдата подскача Цанко и оглушително пици съ новата си свирка.
